

CARTA DOMINICAL

22 DE NOVEMBRE DE 2020

RESSÒ DE LA PARAULA

Fraternitat possible? (IV) Jesucrist Rei de l'Univers

No volem mantenir l'interrogant sobre la possibilitat de la fraternitat universal. Creiem que és possible, encara que amb determinades condicions. Déu vulgui que algun dia, en aquest món, puguem albirar quelcom d'aquesta fraternitat i tastar la pau que l'acompanya.

No se sap ben bé per què, el tema del "lideratge" es posa de moda. Se'n parla en l'àmbit cultural i sociopolític, també en ambients eclesials. Potser és veritat allò de "mira de què es vanta i sabràs què li falta". Potser és la necessitat el que ens en fa parlar.

Ja hem al·ludit a aquestes paraules del Papa que assenyalen com una de les causes d'un món tancat l'absència d'"un horitzó i un rumb comú" (FT 26). Sens dubte, segons el llenguatge normal, promoure la idea d'un únic líder mundial, que reuneixi tota la humanitat, és una quimera. Però sí que té sentit reivindicar "un horitzó i un rumb comú". Es tractaria de mirar tots en la mateixa direcció, encara que cadascun seguís camins diferents. Aquests camins arribarien a ser convergents fins a integrar-se en una única fraternitat.

Aquest horitzó o rumb comú, què seria? Un programa, una idea, una utopia? Una persona? El lideratge ha estat estudiat des de fa molt de temps en l'àmbit de la psicologia social. El millor líder és aquell en el qual qualsevol membre del grup es pot veure reflectit, aquell que promou la participació, té ascendència (autoritat moral) sobre el grup, estimula, dona eficiència i eficàcia al conjunt, facilita el consens, encarna la identitat del "nosaltres", respecta les individualitats... Anys enrere promovíem l'ideal del "lideratge compartit", mentre somiàvem amb la democràcia més perfecta i lluitàvem per ella. Mai no va passar de ser un somni. La realitat, com més era coneguda, més apareixia contradictòria i impotent.

Avui continuem somiant, potser amb més convicció. Jesucrist, contemplat com a horitzó de la història, plenitud de veritat, de Bellesa, d'Amor, en el qual tot es compleix, el cosmos, la humanitat, cap al qual tot camina, és l'acompliment d'aquest somni. Dir que és "el líder" de tota la humanitat seria dir molt poc i podria entendre's malament. Els antics li aplicaven el nom de "Rei de l'Univers", però també aquest títol es queda molt curt i dona peu a malentesos. ¿És "l'ideal de líder, l'ideal de rei"? Caldria descriure les característiques d'aquest ideal.

Els procedents de la tradició jueva sí que tenien un referent de l'ideal de "rei", amb només recitar els anomenats "salmes reials": com es mantenia humil i fidel a Déu, com s'ocupava dels pobres, com era ungit per la saviesa i força de Déu, com era revestit de la seva bellesa, com obrava amb justícia, etc. El poble es mirava, es reconeixia a si mateix en el rei, de manera que aquest exercia també la funció que avui anomenaríem de líder.

Jesucrist, reconeixent-se com a rei (p. ex. davant Pilat: *Jn* 18,37), va haver de fer la seva pròpia explicació per a no donar peu a malentesos. També va fugir quan volien proclamar-lo rei (cf. *Jn* 6,15). Jesucrist és aquest rei i aquest líder que tots somiem; l'únic en qui hem vist realitzat el que mai van poder fer els homes.

Potser per això és aquell únic horitzó, que sense ser una idea, ni projecte, sinó una persona viva, ens fa sentir germans, membres del mateix poble. En Ell exercim l'autèntic "lideratge compartit": en Ell som tots un poble de reis.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat